

Motto: Má peněz jak žába
chlupů.

Má se k tomu jak lačný
ku sraní.

Česká rčení, jako vždy kritická.

Číslo 121

Zima

2017

ročník

XXXIV

DOBŘÝ DEN!

Krajanský čtvrtletník v Kitcheneru, Waterloo a Guelphu

Narozen: 12.4.1870 v Malém Rohožci u
Turnova
Zemřel 1937 v Praze

JOSEF PEKAŘ

Historik

Učitel

Profesor Karlovy
University 1901

Rector Karlovy
university

Člen České Královské
Společnosti pro vědu

Autor a vydavatel
historických magazínů,
studií a knih.

Josef PEKAŘ

byl jeden z nejzajímavějších historiků v české historické vědě. Proč? Protože nešel s populárním proudem, studoval archivy, historické dokumenty a přicházel s jinou interpretací určitých období z českých dějin, než se oficiálně i populárně věřilo. Pekař versus Masaryk - to byla velká aféra nejen akademická, ale i vtisklá do vědomí lidu. Josef Pekař vyrůstal v selské rodině. Maturoval na gymnáziu v Mladé Boleslavi, poté studoval historii na Karlově universitě, kde už tehdy se učilo také česky.

Profesorem zde byl T.G. Masaryk, který vydával magazin "Athemaemum". V tomto časopise vyšla první práce Pekařova "Rukopis Královéhradský" proti jehož autenticitě tehdy Masaryk bojoval. Graduační práce J. Pekaře byla studie "O Přemyslu Otakaru II." Po graduaci na Karlově universitě, Pekař ještě studoval rok v Berlíně. Znalost německé historické sekce mu dala první příležitost zasáhnouti veřejně do disputace o českém přínosu do kulturních dějin Evropy. Pekař ostře kritizoval německého historika Theodora Mommsena, který popíral jakýkoli přínos Čechů do evropské kultury. Pekař dokázal důležitý přínos české kultury v historii i současnosti evropské, Tato polemika byla mnohokrát přeložena do cizích jazyků.

V roce 1901 byl J. Pekař jmenován profesorem na Karlově universitě. V roce 1902 dokázal, že Kristiánova legenda byla psána na začátku 10. století. V této Legendě se mluví o sv. Václavovi, sv. Ludmile a začátku křesťanství v českých zemích. Tato práce rovněž přispěla k ocenění českého přínosu do evropské kultury a navíc, Pekař dokonce "opravil" vynikajícího historika Josefa Dobrovského, který umístil Legendu do 13. století.

Ve všech svých historických pracích, Pekař zaznamenával podrobnosti všedního života obyčejného lidu a jeho hospodářské podmínky, což bylo v té době ojedinělé. V roce 1912 se v knihách i člancích utkala škola Gollova a Pekařova (pozitivistů) s pro-Masarykovým křídlem, reprezentovaným Janem Herbenem. Pekař odmítal Masarykovo chápání české historie jako humanitu, (lidskost) jež je založena na náboženských idejích.

(pokračování)

F. Palacký

T.G. Masaryk

Palacký, s nímž Masaryk souhlasil, vyzvedl husitství jako začátek novověku, kdy husité bojovali proti feudalismu. Pekař toto nazýval glorifikací husitství a dokazoval, že husitství bylo téměř výlučně náboženským hnutím, které je de facto symbolickým ukončením středověku. Jeden z mála kladných rysů husitství vidí Pekař v počestění měst. Kromě náboženského zanícení, husitství přispělo ve vytváření českého národního myšlení (nadšení nad porážkami křížáckých vojsk).

Pekařova hlavní díla jsou "Žižka a jeho doba" a "O smyslu českých dějin". V knize o Žižkovi Pekař odmítá ocenění Žižky jako demokrata, který usiloval o rovnost mezi stavy. Pekař vidí Žižku jako geniálního vojenského vůdce, který věřil, že koná božské dílo, když potírá zkažené orgány církve (masové vraždění mnichů, jeptišek, zapalování chrámů).

Hlavní téze Pekařova je ukázat, co se zastíralo, že totiž husitsko-očanská válka zničila hospodářsky české země (Tábor proti Praze).

Pekař upozorňoval na krutosti, jež táborité běžně páchali, ale přitom si je vědom, že středověk byl krutý a že skoro všechny armády se chovaly nemilosrdně k občanstvu. Být krutý k občanovi, který ani nemusil být nepřítel, ale jemuž krademe slepici nebo koně – to bylo běžné. Pekař upozorňuje na okolnosti kdy zfanatizovaný houf sedláků s jejich ženami táhne proti křížákům, které dav zabíjí a dobíjí brutálněji, než si kdo mohl představit. Potom se jeden nediví, že vojska prchala jen jak zaslechla husitskou píseň "Kdož sú boží bojovníci".

Pekař a Masaryk viděli smysl českých dějin v rozdílných zdrojích. Pekař napsal knihu "O smyslu českých dějin". Je to kniha adademická, ale čtivá. Od Palackého, přes Masaryka až k Pekařovi se uznává, že husitství bylo vrcholnou dobou české historie. Ale co Palacký a Masaryk vidí bez výjimek kladně, Pekař soudí ze široka. V čem se můžeme poučit je, že první republika byla demokratická, svoboda slova byla bezpodmínečná – Masaryk byl viděn jako "tatiček" Masaryk, Pekař byl "jen" obyčejný profesor a hle – byl brán vážně. Když Pekař zemřel, Masaryk poslal věnec se slovy: "Byl to hodný člověk".

Z české historie:

Sirotkci to neměli jednoduché: Problém sirotků a co s nimi se řešil už od středověku. Děti, jež zdědily nějaký majetek, měly šanci žít snesitelný život. Žebráci, tuláci, otloukánci a chudí sirotci to měli znatelně horši. Pár hochů se dostalo do učení, děvčátka šla sloužit. Až v 19. století v rakouských zemích upravoval život sirotků Očanský zákoník. Protože žena nebyla "právoplatná" sirotkem se stalo dítě, jež ztratilo otce a potom nad ním měl bdít poručník, zpravidla nějaký příbuzný a ten pak mohl disponovat s majetkem, jestliže zde nějaký byl.

Máme svědectví už z roku 1579 kdy jurista Pavel Kristián zemřel a zanechal jmění své dceři. Poručníkem se stal bratr Pavla a ten rozházal veškeré jmění, jež patřilo jeho neteři Ludmile. Byl zavřen, ale i po návratu z věznice nedodal žádné peníze, řka "někam jsem je zašantročil". Překvapilo nás, když jsme se dočetli, že bylo legální, či alespoň dovoleno prodávat děti zájemcům. Kupci se museli zavázat, že "s dítětem budou činiti jako s vlastním", což vůbec nebyla záruka, že dítě nebude mláceno a surově trestáno. Fyzické trestání bylo přijato jako správná metoda, vzpomeňme "Škoda rány která padne vedle".

Opuštěný sirotek se nejdříve dostal do nalezince a odtud do sirotčince.

V nalezinci žily děti do šesti let. Děvčátka byla nazývána "schovanice" a jejich prodej chudobnými rodiči byl považován za normální transakci. Úroveň péče o ty, jejichž rodiče se o ně nemohli nebo nechtěli starat, se zlepšila až po roce 1918. Až v roce 1919 vyšly patenty na omezování dětské práce v textilním, sklářském a uhelném průmyslu. Obrázky z těchto prostředí připomínají anglického spisovatele Dickense, který v Anglii v polovině 19. století bojoval proti dětské práci v těchto drastických podmínkách.

Až 20té století přineslo zlepšení. Do té doby se o sirotky staral Český zemský sirotčí fond. Osiřelé nemajetné dítě spadalo do péče domovské obce.

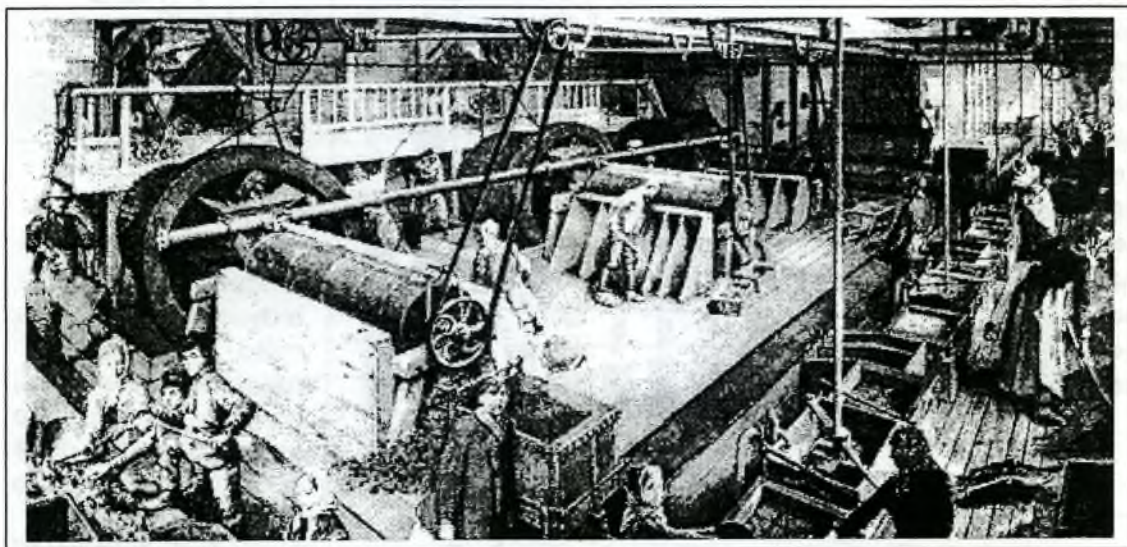

(pokračování)

Sírotčí rada, která se o nebožáky starala, měla tři možnosti, jak je zajistit: pěstounskou péči, chození po střídě – postupné přidělování dítěte rodinám v obci – a sirotčinec. Ve všech případech obec na sirotka přispívala.

Na děti v rodině pěstounů dohlížel farář. Chození po střídě bylo ponižující, protože dítě bylo nabízeno ve veřejné dražbě. Kdo nabídl nejnižší cenu, dítě dostal, protože obec chtěla platit co nejmíň pěstounům. A tak nevhodnější byly sirotčince. O sirotky a odložené děti se starali už od začátku 17. století v Praze ve Vlašském špitále na Malé Straně. Během času přibývaly další ústavy. V roce 1883 bylo v Čechách 21 sirotčinců a žilo v nich 344 děvčátek a 464 chlapců.

Nejnámějším byl sirotčinec arcikněžny Gisely, dcery slavné, nešťastné Sissi, otevřený v roce 1875 v obecním domě na Hradčanech. Začínal s 55 chovanci a během tří let už zde žilo 88 dětí. Významným dárce a pečovatелеm byl Americký klub dam, sdružení vlasteneckých paní a dívek. Tyto ženy se účastnily péče o chovance po celý rok. Přinášely boty, psací potřeby, hračky, cukroví a ovoce. Na Štědrý den podělily přes pět stovek dětí. Děti v Sirotčinci arcikněžny Gisely navštěvovaly obecné a měšťanské školy, starší děvčata byla zaměstnána jako pomocnice v domácnosti a některé děti byly přijaty do odborných škol. Na začátku 20. století bylo v Čechách 83 českých a německých sirotčinců. Po 1. světové válce přibýlo sirotek a vdov a tak v roce 1925 bylo v Čechách a na Moravě 282 sirotčinců.

Čerpáno z článku Lenky Bobíkové, magazin Právo

Z republiky:

Požádali jsme Ing. J. J. aby nám napsal co si Češi myslí o migraci do Evropy. Ing. J. je racionální, objektivní člověk a ve stejném duchu jeho úvahy přijmeme.

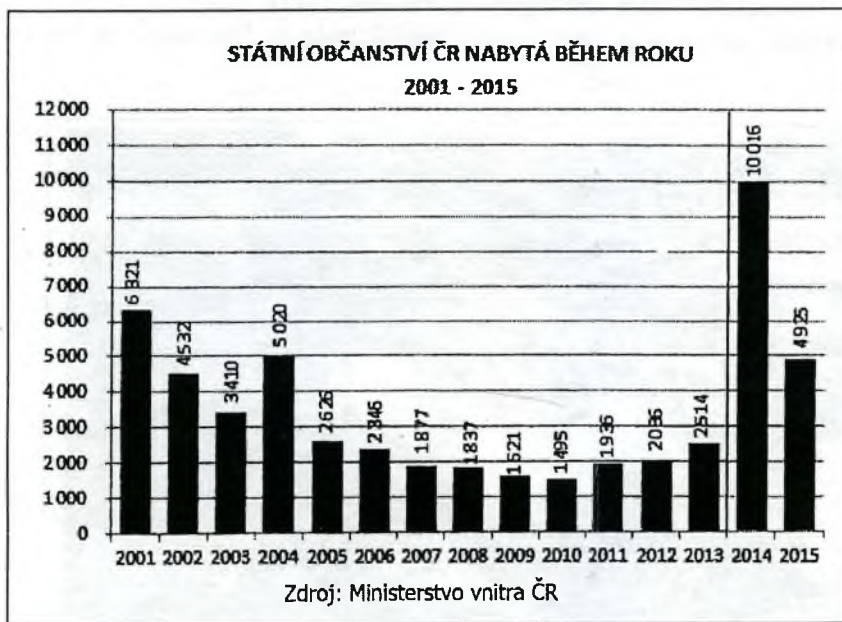
Migrace a jiné fenomény: "Můj pohled na současnou migraci (převážně) muslimů do Evropy není nestranný. Pojdme k věci.

. Migrační vlna je podivná. Pochopil bych útek obyvatel Syrie před válkou. Najednou se k Syřanům přidávají migranti z Afganistanu a z řady afrických zemí, které se syrským konfliktem nemají nic společného.. Většinu migrantů tvoří mladí muži v plné síle. Ženy a děti byly ponechány v sužovaných zemích.

. Bohaté muslimské země na svém území téměř žádné migranty nepřijímají. Raději vydávají peníze na výstavbu mešit v Evropě.

. Když imigrace do Německa se stala neúnosnou, začala EU pro své členské země rozepisovat kvóty migrantů jež musí přijmout. ČR tyto kvóty odmítá. Naše země přijala desítky tisíc migrantů z Ukrajiny, Slovenska, Vietnamu, Polska a dalších zemí. Ti všichni se naučili jazyk a splynuli s většinou společností.

. Nespokojenost v arabském světě, Afganistanu či Africe vidím jako důsledek vykořisťování a drancování koloniálními mocnostmi v minulosti. To má na svědomí zejména Velká Británie, Francie, Belgie, Itálie, Německo. A tyto země nám nyní předepisují povinné kvóty migrantů, které máme přijmout.

Ve městě kde žiji, žije hodně arabských občanů. Jsou to lázeňští hosté a podnikatelé (provozovatelé směnárén, restaurací, obchodů.). Naše země je vázána mezinárodními smlouvami poskytnout azyl lidem v nouzi. Poskytli jsme tedy azyl několika málo arabským rodinám, které o něj projevíly zájem. Tyto rodiny po krátké době odjely zčásti do Německa a zčásti se

vrátily do své vlasti. Ze současné migrační vlny do Evropy nemám radost. A co prostí občané západní Evropy? Viděl jsem v TV, jak migranty vítají.

Vracíme se k útlé knížce básní od
Josefa Čermáka: "Bůh se tu zastavil".

Básně jsou psány překrásným, lyrickým jazykem
 skutečného básníka, po většině jsou
 melancholické, vystihující smutek loučení
 Loučení s rodnou zemí.

"A náhle, v ztížení, i mamčiná slova jak zlaté
 prsteny mi v paměť padají,
 a zní pak ještě stokrát kouzelněji, než když nám
 zněly z živých úst

Světelná tvář, ruko konejšivá, v nešťastném
 čase láska zrozená,
 ať ještě chvíli flétna něhy zpívá, než smrt nás
 vezme na svá ramena

A hořký, marný stesk jde s námi do ulic a buší
 na srdce jak divé stádo koní

Byl čas, ach dávno, v zemi jiné, kdy nekonečný
 večer has'
 Možná však, že je to zdání, že mi zpívá do
 paměti živý vítr vzpomínání

Jsme srdce steskem sevřená, jsme vydědění bez
 věna,
 Rozvátá echa domoviny

Ach, čase, pobudo na rohu ulice,
 Stůj celé hodiny a nepohni se ani!

Co všecko měl jsem rád a odevzдал jsem času,
 z něhož mi ujídá má přítelkyně smrt!"

Co se dělo a děje u nás.

Kromě společného výletu (hiku) jsme měli příležitost se bavit, jíst, pít na dvou slavnostních shromážděních u Jitky Dvořáčkové. První party byla 18.srpna, v sobotu a to jsme oslavovali svatbu Mirky (dcera Jitky) a Ricka. Mirka je "sunny person", prostě úsměvavá žena bez nervů, nic ji nerozčílí, sebebánálnější poznámky oceňuje jako vtělený vtip a Rick je do ní blázen, nebo bláznivě zamilovaný. Myslíme si, že Mirka je tak úsměvná po Jitce, ale Jitka se tomu brání, tvrdíc, že ne, že ona má daleko k Mirčině vrozené dobrotě. Přišlo nás k 70, stoly plné jídla, pití, každý byl ochoten se bavit, ale nejvíce nás pobavila řeč Jitky, ta si dělala legraci z každého a nejvíce ze sebe.

A znovu jsme se ocitli u Jitky a to 10.zář, a to jsme oslavovali Jitčiny narozeniny. Bylo nás asi 40, a vše probíhalo jako při svatbě – obsluha , jídlo , pití , proslovy, smích. Nikdo se neodvážil říci kolikáté to jsou narozeniny a my to fakticky nechceme vědět, protože doufáme, že se ještě mnohokrát u ní sejdem a budeme jí dávat karty, kde jí budeme hádat o 20 let méně.

A takhle se Jitka chovala po tom co provdala svou dceru! Vykřikovala veselé písně a z nějakého důvodu divoce mávala rukama. Když viděla tento obrázek, tvrdila, že je to z dovolené, ale to byla jen výmluva.

Nějak mi to připomnělo knihu "Pride and Prejudice" od Jane Austin -- tam paní Bennetová měla za cíl provdat své čtyři dcery a hie, zde je jen jedna dcera a vyvolá takovou radost!

Jenomže, Jitka má tři krásné vnučky a co se týká jich, Jitka tvrdí, že naopak, že jim musí rozmlouvat rychlé sňatky!!

(Miláčku Jitko, odpusť mi, že tě takto znešvařuji, ale ty jsi jak Mirka – všemu se usmíváš a všechno odpouštíš).

MIKULÁŠSKÁ BESÍDKA –

2. prosince 2017, od 12:30 – 3pm – St. Louis Centre, 80 Young St. Kitchener. Cafeteria. Vstupné: zadarmo, ale příspěvky jsou oceňovány. Můžete-li, přineste občerstvení, jako zákusky, vánoční cukroví, jednoduchá jídla (finger food).

Program: Mikuláš, anděl a čert jako vždy přinesou důstojnost, ale i rozmarnost a strach z ďáblíka. Mikuláš bude rozdávat dárky (i těm dětem co trochu zlobily). Děti budou zpívat, recitovat a hrát na různé hudební nástroje.

Prosíme, registrujte se před 26tým. listopadem:

E-mail: kwczechsandslovaks@yahoo.com

Telefon: (:Blanka Michale): 519, 500, 3316

Naši besídku sponsoruje GLOGOWSKI EURO FOOD.
Moc děkujeme.

Na rozloučení s TONDOU VOKEM!

Na schůzi sdružení nás Tonda Vok překvapil svou rezignací. Nečekali jsme to a neradi ho ztrácíme. Ale on má pro to velmi dobrý důvod – on a Jitka se stěhují na penzi do Čech. Má tam rodinu a hluboké kořeny. Jistě je to pro něj dobré rozhodnutí a my mu přejeme hodně zdaru.

Tonda Vok byl dlouholetým členem sdružení zapojený do aktivní práce ve Výboru. Jistě ho znáte z filmových večerů. Hodně let pro nás nahrával, vybíral a také promítal české filmy. Znamenalo to pro něj dlouhé hodiny práce námi ostatními jen málokdy oceněné. Bude nám hodně chybět. Vřelé díky!

Marcela Lukavská, jednatelka výboru sdružení
Kitchener/Waterloo/Guelph & Cambridge.

PS hledáme dobrovolníky vyplnit jeho roli. Požadavek: zájem o filmy.
Přihlašte se u členů výboru.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ SDRUŽENÍ V KANADĚ, odbočka K-W-G

Vás srdečně zve na tradiční
VÁNOČNÍ OBĚD

Pro seniory naší odbočky (ale rádi uvítáme i ty mladší!)

Datum: neděle 3. prosince 2017

v restauraci "Angie'Kitchen", 1761 Erb St. West, St. Agatha, Ontario

Začátek ve 12.30, oběd v 1:00 !

Na oslavu 150 let Kanady senioři budou mít letos oběd zdarma!

Pro ostatní je cena \$24.-

Prosíme o telefonické zamluvení oběda u Jany Kargerové , na čísle 519 664 3450 nejpozději do **středy 29. listopadu !!!**

Pozdější přihlášky bohužel nemůžeme přijmout.

Těšíme se na Vaši účast!

**CHRISTMAS SOKOL BAZAAR NOVEMBER 26.2017 AT
12.00 – 3.00 pm. v Torontě.**

Traditional Czech and Slovak food, Christmas cookies, crafts, books, art. St. Nicholas will bring gifts for the children, a raffle will be held. You may purchase a table to sell your own goods. For information call Marie Crhak: 416 242 5914
Bazaar bude probíhat v kostele Sv. Václava, 496 Gladstone Ave, Toronto

PLEASE VISIT OUR WEBSITE: www.sokolcanada.ca

Nové divadlo v Torontě: jsme navštívili v neděli 5.11. 2017. Přijel nás autobus z K-W-G. Shledli jsme hru, od Oldřicha Daňka: "Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo." Hra sestává ze čtyř historických epizod. Všechny jsou výborně hrané, nejvýraznější je skeč "uherský", protože tam dochází k nečekanému zvratu v chování oddané jeptišky.

Naplněný sál oceňoval umění herců, kostýmy, scénu. (jedině co jsme postrádali, byly chlebičky).

Česká a Slovenská škola je otevřená všem dětem každou sobotu od 9.00 – 11.30 hodin na adrese: St. Francis Campus, 154 Gatewood Rd., Wing A, Kitchener. Obě školy běží úspěšně již několik let a zde se hravou formou děti učí jazyk svých rodičů a předků. Podrobné informace pro Českou školu dodá paní učitelka Mirka Pirová: Mirka.Pirova@wcdsb. Pro Slovenskou školu: paní učitelka Blanka Michale na: Blanka.Michale@wcdsb.ca

Sokolská pobočka v K-W-G cvičí každé úterý od 7 – 8 hodin večer v Elizabeth Ziegler School, 90 Moore Ave S., Waterloo. Více informací obdržíte od Jany Kargerové, telefon 519 664 3450 a Marcey Lukavské, 519 265 4141.

Rády Vás uvítáme.

Jana a Marcela

Rozmilí čtenáři, moc Vám děkujeme, že nás čtete a s radostným údivem oceňujeme, že na nás přispíváte i finančně. **Poslední finanční dárky** jsme dostali od::

J. Mickové //, M. Raka //, Z. Fici //, V. Nohela.// Miro Rak a Z. Fic// nám poslali velkou hrst peněz se srdečným dopisem, že se těší na DD a že je zajímavý. Takové uznání nám vydrží na další 4 měsíce, kdy objevujeme a hodnotíme zajímavost článků.

Nabídka – upozornění:

Rodinný pension v Krušných horách nabízí ubytování.
Lázně Jáchymov a Karlovy Vary nedaleko. Zájemci, kontaktujte:
alamontagne.cz

Filmové pondělky:

4. prosince: Vesničko má středisková. Citlivá komedie z roku 1985. Hrají: J. Bán, M. Labuda, tři pokolení Hrušínských, Z. Svěrák.

8. ledna 2018: Utopím si ho sám. Dva senioři se sejdou v nemocnici. Jeden je velký dobrák, druhý... Hraje: V. Brodský, M. Kopecký, S. Zázvorková, J. Bohdalová. (1989)

5. února: Brainstorm: Psycholog, jeho otec a rodina – hezký pohled na život běžných lidí (2008). Hrají: I. Trojan, R. Brzobohatý, I. Chýlková.

5. března: Jak utopit dr. Mráčka. Komedie z roku 1874 o poslední rodině vodníků v Čechách. Hrají L. Šafránková, F. Filipovský, M. Kopecký, V. Menšík. Při této příležitosti chceme poděkovat **panu Janu Lukavskému a Jiřímu Wolfovi** za to, že nám darovali velký počet českých filmů na DVD, takže máme co promítat několik let.

Zdraví Standa S.

Všichni se rádi bavíme, ale někdy je naše radost zakalena vzpomínkou na naše spoluobčany, kteří jsou dnes v různých pečovatelských ústavech. Jistě každý znáte někoho takového a proto se na vás obracíme s citlivou žádostí-můžete-li je někdy navštívit . . . Prosím, udělejte to !.. I když vás nepoznají budou vám vděční, ze mohou slyšet českou řeč.

Mířa Jordanov: Riverbend Retirement Community – Coronation Blwd, vedle nemocnice, v Cambridgi

Paní Hanzlíková: :Heritage House v St. Jacob's

Jiří Bubeník: Riverside Glen, room 470,60 Woodlawn Rd. E., Guelph

Dagmar Kaiserová: People Care Inc, Hilltop Manor, 42 Eliot St., Cambridge

Blanka Michale

Sales Representative
Direct: 519.500.3316

Kúpa, predaj a prenájom nehnuteľnosti

Email: realestate@blankamichale.com

PEAK
Independently owned & operated
REALTY LTD., BROKERAGE

Jak znám **Blanku Michale**, je to na výsost srdečná a spolehlivá paní. Už jsem jí řekla, že když budeme prodávat náš dům, budeme rádi když nám s prodejem pomůže.

Cestujeme do Finska:

Soutěž v nošení žen

Finsko je zajímavá země se zajímavými lidmi. V něčem trochu jinými než jsme zvyklí. Liší se už svou řečí – finština nepatří do rodiny indoevropských jazyků, jež jsou používány v Evropě. Finsko nemá historii válek jež by samo začalo. Hudebně neznámá země, najednou se jim tam narodil genius Sibelius.

A tak nás nepřekvapuje se dočíst, že nejoblíbenější sport ve Finsku – kromě lyžování, hokeje, sbírání lesních plodů a

kopané v bahně – je “Soutěž v nošení žen”. Zastavme se u ‘nesených žen’. Muži nesou své ženy na zádech po určené dráze dlouhé asi 250 metrů. Vítěz obdrží tolik piva kolik váží jeho manželka.

‘Fotbal v blátě: tyto hry začaly v roce 1998, když starostové městečka Hyrynsalmi nabídli místní močály pro sport, zábavu, prostě co si kdo vymyslí. A tak se tam ujal fotbal v bahně a dnes se tam každý rok shromáždí kolem 200 týmů. Než začnou hrát, podávají si láhev s vodkou pro zahřátí, což vede k tomu, že někteří hráči jsou opilí, což nikomu nevadí. Používané močály jsou na rozloze 20 hektarů. Někdy se hráč propadne do bahna až po krk.

Jiný, dnes, oblíbený sport je provozován hlavně děvčaty, a připomíná koňské závody s překážkami, jenomže ve Finsku jsou koně dřevění a na nich se skáče přes překážky.

Finové jsou podle UN statistik, fyzicky neaktivnější lidé na evropském kontinentě. Sami o sobě říkají: “po dlouhé zimě jsme trochu potřeštění a tak si vymyslíme hry jež mají blízko přírodě a hlavní je, že se umíme smát sami sobě”, řekl sociolog sportu, pan Pasi Koski, The New York Times, August 2017

** z vlastní zkušenosti to mohu potvrdit. U městečka Vasa jsem si všiml, při procházce lesem, že kolem cestičky byly postavené sloupy s elektrickými světly jako jsou v ulicích měst. Ptal jsem se proč. Odpověď byla prostá: světla se rozsvítí v dlouhých zimních odpolednech aby lyžaři viděli na cestu. (JK)

Zdraví a jídlo:

Po debatě jsme došli k názoru, že po vynalezení kola, byli lidé nejúspěšnější ve vymýšlení kombinací jídel. Co vaříme a jíme dnes se protloukalo skrze staletí. Ale i dnes se vymýšlejí nové úpravy. Tak na př: Černý Česnek.

V Kanadě černý česnek vytváří farmář Al Picketts, na PEI. On také založil společnost Eureka garlic. Vysvětluje: "ono se neví jak dlouho se o černém česneku ví, 30 let? 3 tisíce let?". Černý česnek neroste v zemi, ten se vytváří.

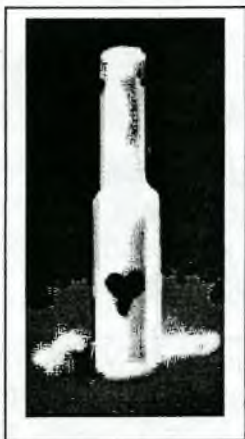
Johny Hunter, znalec jídla říká: "Musíte dusit? vařit? péci? česnek v nízké teplotě a ve vysokém stupni vlhkosti od 10 do 40 dnů." Al Pickett přišel s nápadem umístit chladničku do speciální trouby a v ní nechá česnek 23 dní. Varuje před sušením česneku v obyčejné peci, říká, že z česneku tak zbyde jen popel. Kanadčan Stuart Kirton z Alerty dá česnek do vařiče na rýži a na nejnižší teplotě jej tam nechá dva týdny. Všichni tito průkopníci tvrdí, že černý česnek obsahuje koncentrovane anti-oxidanty a amino acidy.

A chuť černého česneku? Je podobný balsamickému oleji, likořici, čokoládě, švestkám, datlím – prostě všeho chuť toho nejlepšího. Může se použít do čehokoliv, ale nenahrazuje obyčejný čerstvý česnek, je bez vůně a jeho chuť je jemná, ne tak pronikavá jako je česnek.

Kdo to chce zkusit, musí být trpělivý.

Z časopisu Food Canada, září 2017

XXX

Z téhož časopisu jsme vyčetli, že **v budoucnosti se bude PIVO skladovat a prodávat v dřevěných lahvích**. Budou vyráběny z dřevěných vláken (fibres) a snadno se rozloží v zemi či kompostu. Společnost, která vyrábí a propaguje tuto novinku je Carlsberg group. Co je zatím nevyřešeno je fakt, že mezi pivem a dřevěným obalem musí být bariéra. Produkce začíná kombinací recyklovaného papíru s vodou, tím se dostane jakási kaše, jež potom schne a nakonec je zahřáta. V čele výzkumů jsou Dánové. Bariéra z mléka je také jedna možnost jak uchovat pivo v perfektním stavu.

Pivo v dřevěných lahvích má být v prodeji v roce 2018. Zkusíme to?

Dobrý člověk žije mezi námi:

Dnes budeme psát o panu Luisi Ferreirovi, který žije v Torontu. Nevíme s určitostí, zda je on náš ideál dobrého člověka, ale je určitě velmi pracovitý a užitečný. Je mu 92 let a žije někde na západním cípu Toronta. 30. září t. r. noviny Globe and Mail uveřejnily článek pana Marcuse Gee, který nám přiblížil charakter pana Ferreiry.

Tento postarší pán, vyjde každý den s koštětem a zametá chodníky, zametá před domy a i v zadní uličce. Kromě zametání, také pomáhá sousedům vytrhat plevel z travníků. V zimě je první kdo jde ven, odhazovat sníh sobě i jiným.

Mr Ferreira imigroval do Kanady v roce 1960, z Azorských ostrovů, portugalské archipelago. Pracoval ve všech možných řemeslech, svůj dům vždy opravoval sám. Jeho dům je nenápadný, viktoriánský typ domu; s manželkou zde vychovali 4 děti. Jeho žena zemřela v roce 2011.

Jak známe sami sebe jak stárneme, řekli bychom, že pan Ferreira chce být aktivní, neumí se "relaxovat", ale ne, on tvrdí, že to dělá pro to, že to tak má být. "Chodníky mají být čisté, někdo to musí dělat!", je jeho vysvětlení. Jeho děti, sousedé, chodci nabízejí lepší košťata, pytle, teplé bundy, nosí mu casseroles – pan Ferreira, poděkuje, ale nechce. "Já si stačím, mám všechno co potřebuji". On si připravil svou vlastní rakev a chce být pohřben ve své zahradě.

XXX

Marleen Brooks, z Park Hill v Missouri, obdržela dopis od 90 let staré paní, žijící v sousedství. "Prosím, mohla byste se se mnou spřátelit? Žiji sama, moji přátelé už nežijí, chodí ke mně sociální pomocníci, ale to nejsou přátelé – moc prosím." Marleenova babička zemřela v pečovatelském ústavu a Marleen cítila sympatii s pisatelkou dopisu. Navštívila ji ještě s jinou paní a přinesly s sebou čerstvě upečené dortíčky. Stará paní byla moc potěšená návštěvou. Vyšlo najevo, že musí používat kyslík a tak už sedm let se nedostala z domu.

Ms. Brooks uveřejnila dopis na Facebooku a požádala čtenáře ať se rozhlédnou kolem, zda by sami nemohli pomoci někomu osamělému. Založila skupinu: "Dopisujme si se seniory", a přihlásilo se 6 tisíc ochotníků. Tuto službu Marleen nabídla kostelům a různým pečovatelským ústavům, protože v jejím městečku už všichni senioři byli kontaktováni a uspokojeni. Někdy jenom musíme vědět anebo dostat nápad..

KRAJANSKÁ TELEVIZE:**Pořad: Nová Vize****Každou sobotu v 10 hodin ráno****Každou středu v 7:00 ráno**

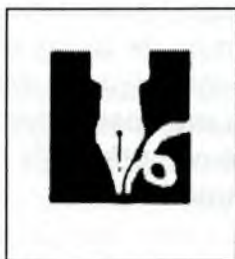
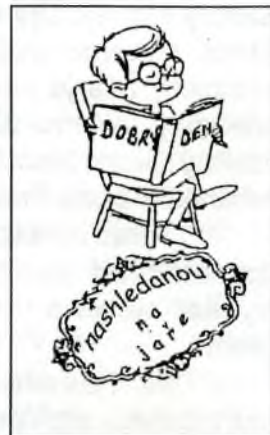
Na stanici OMNI 1(kanál 47, kabel 4)

e-mail:novavize.ca@gmail.com

Pořad: Slovenský svet**Každou sobotu v 10.30 ráno****Každou středu v 7.30 hodin ráno**

Na stanici OMNI 1(kanál 47, kabel 4)

e-mail:slovenskysvet@gmail.com

Redakční rada **Dobrého Dne** se těší na Vaše komentáře. Všechny příspěvky pečlivě čteme. Oceňujeme, když nám občas pošlete finanční podporu, protože náklady se každým rokem zvyšují. Jestliže DD nečtete – dejte nám vědět a my Vás vyřadíme z adresáře. Také můžete napsat na obálku: "Back to the sender" a poslat zpět. Šeky vyplňujte takto: Pay to the order of: "**C.A.C.**" a adresujte:

Czech and Slovak Association of Canada, K-W-G branch, 550 King St. N.
PO 42053, Waterloo, ON, N2L 6K5, Canada

Pište nám na adresu:

Eva Kratochvíl, 59 College Ave W

Guelph, ON N1G 1S1, Canada

e-mail: ekratoch@sympatico.ca

telefon: 519 821 3321

Redakční rada: Lída Baušová, Lída Dejmková, Jiří Karger, Marie Lomičová.

Výtvarní umělci: Lída Baušová, Ing. Josef Kratochvíl

Zodpovědná redaktorka: Eva Kratochvílová**Výtvarní umělci:** Lída Baušová a Ing. Josef Kratochvíl

Obsah článků nemusí nutně vyjadřovat názor vydavatele.